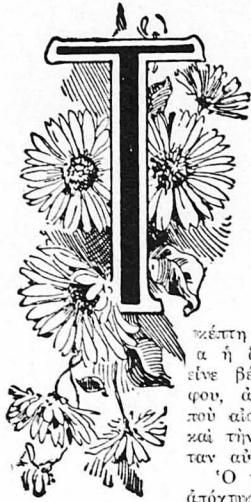

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΗΝ ιστορία του Ρωμαίου και της 'Ιουλιέττας την έχουμε δημοσιεύσει προ καιρού σε μία σελίδα του «Μπουκέτου», περιληπτικά και σύντομα όμως. Γι' αυτό σήμερα οās ξαναδίνουμε το υπέροχο αυτό ειδύλλιο έκτενώς, από τὸ 'Ιταλικὸ μεταφρασμένο, μ' όλες του τῆς παθητικῆς καὶ δραματικῆς λεπτομέρειες.

Ὁ περιηγητὴς λοιπὸν ποὺ περνᾷ αὐτὴ τὴ Βερώνη τῆς 'Ιταλίας, ἕνα ἀπὸ τὰ πρῶτα μνημεία ποὺ ζητᾷ νὰ ἐπισκεφθῆ, εἶνε καὶ ὁ τάφος τῶν δυὸ δυστυχισμένων ἐραστῶν, τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς 'Ιουλιέττας.

Αὐτὸ ποὺ προσελκύει τὸν ξένον ἐπιπέτη στὸ μέρος αὐτὸ ἀναταίονται γιὰ πάντα ἡ δυὸ ὑπέροχες ἐρωτευμένες καρδιές, δὲν εἶνε βέβαια ἡ ἑξωτερικὴ λαμπρότητος τοῦ τάφου, ἀλλὰ κάτι βαθύτερο. Εἶνε ἡ συμπάθεια ποὺ αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴ δυστυχία καὶ τὴν τραγικότητα τῶν ἁμοίων του, ἰδίως δὲ ταν αὐτὴ φράσει σὲ ἀντιπρόβλητο βαθμῶ.

Ὁ τάφος τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς 'Ιουλιέττας ἀπέχθηκε μεγάλῃ φέρῃ, πρὸ πάντων αὐτὸ τὸν καιρὸ ποὺ ὁ Σαίξπηρ, τὸ μεγάλο αὐτὸ ποιητικὸ πνεῦμα τῆς 'Αγγλίας, εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ ἐξυμνήσῃ τὴν ἀγάπην τῶν δυὸ ἄτυχων ἐραστῶν, μέσα σὲ σελίδες ἐξαιρετικοῦ μεγαλείου καὶ ἴψους.

Στῆς ἀρχῆς τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ζῶσαν καὶ εἰσημεροῦσαν στὴ Βερώνη δυὸ ἀρχαίες καὶ πολυμελεῖς οἰκογενεῖες, περίφημες γιὰ τὴν εὐγένεια καὶ τὸν πλοῦτον τους, οἱ Μοντέγκα καὶ οἱ Καπουλέττι. Τῆς ἐχώριζε όμως, πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἕνα μεγάλο μῦθος καὶ μιά φοβερὴ διχόνοια. Σχεδὸν κάθε μερὰ τὰ μέλη τῆς μίας οἰκογενείας ἐρχόντουσαν σὲ σύγκρουσι μὲ τὰ μέλη τῆς ἄλλης καὶ αἰματοκυλῶντουσαν. Ἄλλὰ καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Βερώνης εἶχαν διαφευγῆ ἔτισης σὲ δυὸ κόμματα, τὸ ἕνα μὲ τὴν πρώτη καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὴν δευτέρη οἰκογενεῖα.

Διοικητῆς τῆς Βερώνης ἦταν τότε ὁ Βαρθολομαῖος Σκάλας, ἕνας ἄνθρωπος πολὺ ἀγαθὸς καὶ ἴσχυρος, ὁ ὁποῖος προσάουσε μὲ κάθε τρόπο νὰ καταπραῖνῃ τὴν ἐχθρὰ τῶν δυὸ οἰκογενειῶν. Ἐπειδὴ όμως αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ κατορθώσῃ, ἐπέβαλλε ἀσπληγῆς ποινὲς στοὺς ταραχοποιὸς κα' ἔτσι συγκρατοῦσε ὡς ἕνα σμῆμα τῆς ἐχθροπραξίας.

Κατὰ τὸ ἔτος 1304, ὁ διοικητῆς τῆς Βερώνης ἔδωσε στὸ μέγαρό του ἕνα χορὸ μεταμειωμένων, στὸν ὁποῖο ἐπῆσαν πολλοί, προσκαλεσμένοι καὶ μὴ. Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν κα' ὁ Ρωμαῖος Μοντέγκα, νέος μόλις εἰκοσιπέντε χρόνων μὲ γλυκύτατο πρόσωπο κα' εὐαίσθητη ψυχῇ.

Ὁ Ρωμαῖος ἀγαποῦσε τρολλὰ κάποιαν νεαρή του συμπολίτιδα. Ἄλλὰ ἡ κόρη αὐτὴ ἦταν ἀνένδοτη κα' ἀδιάφορη στὶς ἐξουολογήσεις καὶ στὶς ἱκεσίες του, κἀνοντας ἔτσι τὸ δυστυχισμένο ἀρχοντάκιλο νὰ λυῶνῃ αὐτὸν καὶ μὸ τοῦ.

Ἐκείνη τῆ βραδείᾳ, ὁ δυστυχισμένος νέος εἶχε μεταμειωσθεὶ κα' εἶχε πάει στὸ χορὸ, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἐσχάσῃ μέσα στὴ διασκεδάσει τὸν πόνο του καὶ νὰ βοῆ κάποια ἀνακούφισι γιὰ τὴ βασανισμένη του καρδιά.

Ἀφοῦ πέρασε μιά ὥρα περίπου, ἐπειδὴ ἔκρινε ἀφόρητη ζέστη, ἔβγαλε τὴν προσοπίδα του καὶ γάθησε σὲ μιά ἄνοι. Πιοφάροντας τὰ βλέμματά του στὰ ἀνέτηρα ζεῖνη ποὺ στροβιλιζόνταν μέσα στὴν αἴθουσα.

Ἀπὸ μαπροσὰ τοῦ περνοῦσαν πληθὸς ὄρατες γυναῖκες μὲ ροδόχροια ποδῶντα, ἀλωνερά μαῖοια μάτια, χοιρόξανθα μαλλιά, ψιλά, λυγερά καὶ καλλοκαμωμένα νοσιμά, φτεροφυλλίζοντας σάν πετολιθίδες μέσα σὰ λουλούδια καὶ σ' ἀρούρατα, κάτω ἀπὸ τοὺς λαμπροὺς πολυελαίους, καταστῶ-

λιστες μὲ πολύτιμα μαργαροκάρια καὶ μὲ ἀκριβὰ μεταξωτά. Ἄπ' όλες τους όμως, μιά διακρινόταν περισσότερο ἀπ' τῆς ἄλλες γιὰ τὴν ὀμορφιά καὶ τὴ χάρι τῆς, ντυμένη πολὺ ἀλλά, μὲ σεμνότητα, ἀλλὰ καὶ γούστο. Μιά νεαρή καὶ νεραϊδόμορφη ἀρχοντοπούλα.

Ὁ Ρωμαῖος, βυθισμένος στῆς μελαγχολικῆς του σκέψεις κα' ἐχοντας πάντα τὸ νοῦ στὸ ἄκαρδο εἰδιόλο του, σήκωσε γιὰ μιά στιγμή τὸ κεφάλι του καὶ διηύθυνε τὸ βλέμμα του ἀφηρημένος πρὸς τὴν πανέμορφη αὐτὴ νέα. Μόλις τὴν ἀντίκρισε, αἰσθάνθηκε μιά ἀπερίγραπτη ἠδονή, ἡ μελαγχολία του ἔπαυε νὰ τοῦ πιέζῃ τὴν καρδιά κα' ἕνας στεναγμὸς ἔφυγε ἀπ' τὰ στήθη του.

Μιά καὶ ἡ κόρη πρόσεξε τὸν ὄρατο νέο. Τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Ἀναστένανε κα' ἐκείνη στὸ ἀντίκροσμά του, ὅπως κα' αὐτὸς.

Τὸ βλέμμα τῆς νέας ἠλέκτρισε τὸ Ρωμαῖο. Καὶ χωρὶς νὰ γὰρ καιρὸ, σπρόβηκε καὶ τὴν πλησίασε, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ τὴν προσκαλέσῃ νὰ χορεύῃ μαζί του. Εἶχε ξαναφορέσει τόρα τὴν προσοπίδα του, μὰ δὲν τοῖμοῦσε ὥστόσο νὰ μιλήσῃ στὴ νέα, τὴν ὁποία εἶχε χορεύει πρὸ ὀλίγου ἕνας νέος, ποὺ εἶχε τὴν περιεργὴν ἰδιότητα νάσαι σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ χρόνου τὰ χέρια του ψυχρὰ σάν μαρμαρο.

Ὁ νέος αὐτὸς ἐνοχλοῦσε φαινοίαν τρομερὰ τὴν ὀμορφὴ ἀρχοντοπούλα, ἡ ὁποία κῆτισε πῶς νὰ τοῦ ἐσφύγη. Ὁ Ρωμαῖος τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τὴν παρακάλεσε τέλος νὰ χορεύουν μαζί. Ἡ φωνὴ του ἔτριψε.

— Πολὺ εὐχαριστὸς, τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Εἰσάουσε ὁ σωτήρ μου αὐτὴ τὴ στιγμή.

— Ἀλήθεια; ρώτησε ὁ Ρωμαῖος. Μοῦ λέτε ἀλήθεια;

— Σὰς φαίνεται παράξενο; ἀπάντησε ἡ νέα. Κι' ὅμως δὲν πρέπει νὰ σὰς ἐκπλήττῃ αὐτὸ, κύριε. Πρὸ ὀλίγου μὲ χορεύει ὁ κύριος Μαρκοῦλα, ὁ ὁποῖος μὲ πάγωσε μὲ τὰ χέρια του, ἐνῶ ἐσεῖς θὰ μὲ θερμάνετε μὲ τὰ δικὰ σας....

— Ὡ, θεέ μου! ψιθύρισε ὁ Ρωμαῖος. Ἄν τὰ χέρια σου σὰς θερμάνουν, τὰ μάτια σας όμως μὲ φλογίζου.

Συγχρόνως ἀρχισαν νὰ χορεύουν. Ἄλλὰ ὁ χορὸς ἦταν πολὺ σύντομος, τελείωσε γρήγορα καὶ οἱ δυὸ νέοι ἀποχωρίστηκαν. Πρὶν ἀποχωρεῖντῆ όμως ἡ ὄραία κόρη, ψιθύρισε μὲ τρεμάμενη φωνὴ τὸ Ρωμαῖο:

— Ἀλλοῖμονο σὲ μένα! Καλύτερα νὰ μὴ σὰς γνῶριζα...
— Γιατί μοῦ τὸ λέτε αὐτὸ; ρώτησε ὁ νέος.

— Ὡ, μὴ μ' ἐρωτᾶτε, μὴ μ' ἐρωτᾶτε....

Καί, ἔχοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ἀναστένανε πονεμένα καὶ χάθηκε ἀνάμεσα στὸ πλῆθος τῶν χορευτῶν.

Ὁ νέος ἔκρινε γιὰ κάμποσες στιγμὲς βυθισμένος σὲ βαθειὰ συλλογῆ. Συλλογιζόταν τὸ ὑπέροχο ἐκεῖνο πλάσμα, τοῦ ὁποῖου τὰ γλυκὰ λόγια ἀντηχοῦσαν ἀκόμα στ' ἀπὰ τρυ, σάν ἀρμονία προταρῶσθη.

Ἐπειδὴ ὥστόσο ἡ ὥρα εἶχε περάσει κα' οἱ προσκαλεσμένοι ἐτοιμαζόντουσαν νὰ ἀφῶνουν, ὁ Ρωμαῖος ἔπρεξε ν' ἀνταπόσῃ τοὺς γνωστούς του, ἀπ' τοὺς ὁποῖους ἔκρινε, ὅτι ἡ ἔσασια καλλονὴ ποὺ τὸν ἐνε θεαυώσθη, ἡ κόρη ποὺ ἀγάπησε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τῶν τρολλῶ. ἦταν θυγατέρα τοῦ Καπουλέττα, τοῦ πῶ ἀσπονδου ἐχθροῦ τῆς οἰκογενείας του.

Ἄλλὰ καὶ ἡ 'Ιουλιέττα Καπουλέττι ἀγνωσῶσε ἔτισης τὸ ὄνομα τοῦ ὄραίου νέου ποὺ τῆς εἶχε σκαλωθεῖ πρὸ ὀλίγου τὴν καρδιά. Ἐστρεξε λοιπὸν γοήγορα σ' ἕνα πλαγιῶ δομάτιο, βόηκε μὰ γοηρὰ ὑπερήτομά τῆς, ποὺ γνῶριξε ὀλους σχεδὸν τοὺς κατοίκους τῆς Βερώνης, καὶ τὴν ὠδήγησε πῶς ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα. Ἀπὸ ἐκεῖ τῆς ἔδειξε τὸν νέο καὶ τὴν ρώτησε ποῖος εἶνε. Ἡ γοηρὰ γνῶρισε τὸ Ρωμαῖο κα' εἶπε τ' ὄνομά του στὴν κυρία τῆς.

Ὅταν ἡ κόρη τῶν Καπουλέττα ἐπληροφορήθηκε ποῖος ἦταν ὁ λατρευτὸς τῆς, ἀτόμεινε σάν κεραυνόπληκτη. Κι' όμως ἡ ἀπεροσβίασθη αὐτὴ πληροφορία, ἀντὶ νὰ ψυχρῶνῃ τὸ αἰσθημά τῆς, τὸ ζωογόνος ἀνῆμα περισσότερο καὶ τὸ ἔκαμε νὰ φρουτῶ-

— Εἰσάουσε ὁ σωτήρ μου αὐτὴ τὴ στιγμή, εἶπε ἡ 'Ιουλιέττα στὸ Ρωμαῖο.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ Ο... ΘΕΟΣ!...

Ποιός ήταν ο Μενεκράτης. Περιφημής γιατρός, αλλά και βεσπάλαχος. Ή εξωφρενικές ιδέες του. Πώς απέχτησε άκολευθία... ύπερθεών! Από πέλι σε πέλι. Ένα εξωφρενικό σιλεύος. Μιά φάρσα εις βάρος του... Διός. Το βασιλικό συμπόσιο. Πώς την έπαθε ο Μενεκράτης, κτλ. κτλ.

Α μέσα του 4ου αιώνας π.Χ. ζούσε στην πόλη των Συνακουσών ο Μενεκράτης, ο οποίος έβασκούσε το επάγγελμα του γιατρού και ήταν ένας από τους πιο άμειμτους τύπους της εποχής του, κάτι σαν τον δικό μας Γιάννη Θεό.

Ο Μενεκράτης ήταν άνθρωπος με πολύ καλή καρδιά και συγκαταλεγόταν ανάμεσα στους ικανότερους γιατρούς του καιρού του. Και επειδή είχε μεγάλη επιτυχία στο επάγγελμα του και είχε κάνει πολλούς ανθρώπους καλά, απέκτησε εξαιρετική φήμη και σημαντικό πλούτο.

Αλλά η επιστημονική του αξία και οι αλεπάλληλοι θριαμβοί του έγιναν αίτια να του... στρίβη κάποια βίδα και να καταληφθί από την παράδοση και πρωτοφανή ιδέα ότι μπορούσε να διατηρήσει με την τέχνη του στη ζωή όλο το ανθρώπινο γένος. Ή ιδέα αυτή του μπηξε στο μυαλό για καλά και από τότε άρχισε να δομάζεται μόνο του Ζεύς!

Η μονομανία όμως αυτή του Μενεκράτους, ή λύσα του να θεωρηθεί και να αποκαλή τον εαυτό του Θεό, δεν ελάττωσε καθόλου την επιστημονική του αξία και τη θεραπευτική του ικανότητα. Και οι άρροιστοι έτρεχαν κατά πλήθη κοντά του, βέβαιοι πως μονάχα στον τρελλό γιατρό θάβρισκαν τη γιατρεία τους.

Πραγματικώς, ο Μενεκράτης με τις γνώσεις που είχε και με τα φάρμακα που διέθετε, κατορθώνει να δίνει την υγεία σε πολλούς ασθενείς. Αλλ' αντί άλλης αμοιβής, τους υποχρεώνει, προτού υποβληθούν στην κατάλληλη θεραπεία, να του υποσχεθούν έγγραφως ότι σε περίπτωση που θά γιατρευόντουσαν, θά τον υπάκουαν τυφλά, σαν δοῦλοι του.

Αρχετοί άρροιστοι έδέχτηκαν τον όρο του και μετά τη θεραπεία τους άλλαξαν κατ' απαίτησίν του όνόματα και επαγγέλματα. Έτσι, ένας Νισόστρατος από το Αργος έπονομάστηκε Ηρακλής και υποχρεώθηκε να φέρη πάντα ρόπαλο και λειωντή, όπως ο ιστορικός συνώνυμός του.

ση με πλιότερη δύναμη. Ο Ρωμαίος είχε μπει πειά για πάντα μέσα στην ψυχή της, και κάθε φορά που περνούσε μπρός από το μέγαρό της, ή Ιουλιέττα έβγαινε στο παράθυρο και τον κύτταζε με πάθος και λαχτάρα.

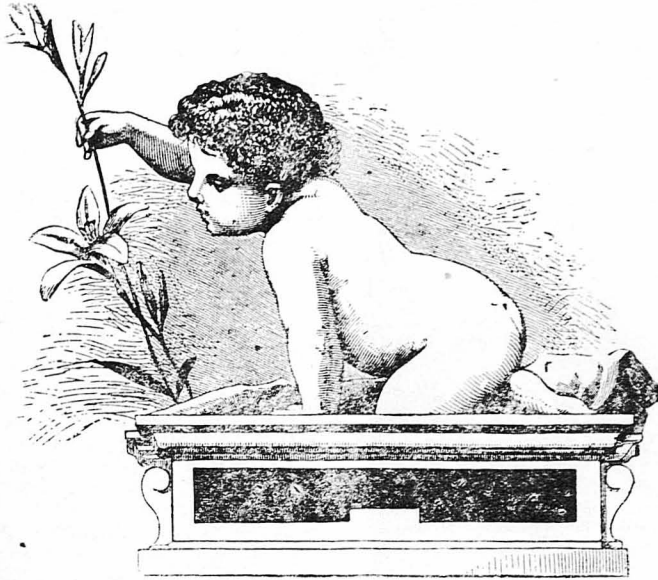
Το δωμάτιο της Ιουλιέττας έβλεπε σ' έναν όρημικό και στενό δρομάκο και απέναντί του είχε το χαγιάτι ενός παλιού όρημωμένου σπιτιού. Έκει πήγαινε συχνά και κρυβόταν ο Ρωμαίος, μόνο και μόνο για να βλέπη την αγαπημένη του και ν' ακούη την άγγελική φωνή της.

Μά τα πράγματα δεν σταμάτησαν ως εδώ. Ή Ιουλιέττα νίκησε σιγά-σιγά τους διαταγμούς της και αποφάσισε να δέχεται τον λατρευτό της στην κάμαρά της. Όταν ένύχτωνε λακόν, ο έρωτευμένος νέος πήγαινε κάτω από το παράθυρό της και άνέβαινε επάνω σε μία μεταξωτή σκάλα, βοηθούμενος κ' από μία γρηιά ύπηρεσία της νέας, που διατειόσε εν γνώσει των σχέσεών τους.

Μολαταῦτα ή Ιουλιέττα, μη μπορώντας να ύποκεινη την άμφίβολη κ' επικίνδυνη αυτή κατάσταση, πρότεινε στον αγαπημένο της να τη στεφανωθή και να νομιμοποιήη έτσι τους δεσμούς των.

Και επειδή ο γάμος των ήταν αδύνατο να τελεσθί με τη συγκατάθεσι των γονέων των, που τους έχωριζε πάντα άδυσσος έχθρας, αποφάσισαν να γίνη κρυφά το μυστήριο που θά τους ένωσε για πάντα μπρός στο Θεό.

Στο έρχόμενο φύλλο θα ίδουμε με ποιο τρόπο κατορθώσαν να πραγματοποιήσουν τη νόμιμη ένωση τους οι δυο έρωτευμένοι, καθώς και τη συνέχεια της αισθηματικής περιπετειάς των, που είχε τόσο δραματικό τέλος.

Ακόμη κάποιος Νισαγόρας μεταμορφώθηκε σε Έρμη, φέρουσε χλαμίδα και φτερά και πήρε ένα κηρύκειο, το οποίο κουβαλούσε διαρκώς μαζί του. Ένας Άστυζεύων... βαφτίστηκε Απόλλων και κάποιος άλλος δαναίστηκε το όνομα και την περιβολή του Άσκληπου.

Ο ίδιος ο Μενεκράτης, ο οποίος, όπως είπαμε, αυτοανακηρύχτηκε άρχηγός των Όλυμπίων θεών και έλαβε την έπωνυμία του Διός, έφερε πορφύρο φάρμακο και χρυσό στεφάνο στο κεφάλι του, σήητηρο στα χέρια του και πολυτελή υποδήματα στα πόδια του.

Έτσι ο Μενεκράτης περνούσε τους δρόμους της πόλεως και παρουσιαζόταν στο κοινό συνοδευόμενος από τους θεϊκούς άκολούθους του, τον Ηρακλή, τον Έρμη, τον Απόλλωνα και τον Άσκληπό. Πολλές φορές τους έπαινε κ' έκανε μαζί τους περιπέσεις στις διάφορες πόλεις, προκαλώντας την περιέργεια και την εκτίμησι των κατοίκων.

Τον τίτλο του Διός συνήθεζέ ακόμη να τον διατηρή και να τον χρησιμοποιή και στην άλληλαγορία του με τους βασιλείς, τους επισήμους και τους ιδιώτες της εποχής του. Σε ένα όμως από αυτά τα γράμματά του βρήκε τον δασκαλό του και την έπαθε κατά έναν τρόπο πολύ νόστιμο.

Μιά φορά δηλαδή κάθισε κ' έγραψε προς τον Φίλιππο, τον βασιλέα της Μακεδονίας, την ακόλουθη επιστολή:

«Μενεκράτης ο Ζεύς προς τον Φίλιππο. Έσύ είσαι βασιλεύς της Μακεδονίας, ενώ εγώ έχω τη βασιλική έξουσία της Ιταλικής. Έσύ μπορείς όταν θέλεις να θανατώνης τους γερούς, ενώ άπεναντίας μπορώ να γλυτώνω από τον θάνατο τους άρρώστους και να διαταχθώ γερούς τους εύρωστους μέχρι βαθυτάτου γήρατος. Γι' αυτό, ενώ έχεις δορυφόρους τους Μακεδόνας, ενώ εγώ γυρίζω με άκολούθους άθανάτους, στους οποίους χαρίζω άπειρίωστη ζωή».

Ο Φίλιππος, άμα έλαβε και διάβασε το προσβλητικό αυτό γράμμα, κατάλαβε πως ο διατυχημένος ο γιατρός δεν ήταν καλά στα μυαλά του. Επειδή όμως ήθελε άποσπώσεται να τον εκδικηθή, συνέταξε και του έστειλε την ακόλουθη απάντησι:

«Ο Φίλιππος προς τον Μενεκράτη. Αντί να χάνω την ώρα μου συζητώντας μαζί σου, σου συνιστώ να πās στην Αντικυρα».

Η Αντικυρα ήταν μία πόλι της άρχαιότητας, περιφημη για τον έλλεθορο, ένα φυτό που έβγαυε άφθονο εκεί και που έθεωρείτο πρώτης τάξεως φάρμακο για... τους τρελλούς!

Αλλά ο βασιλεύς της Μακεδονίας δεν περιορίστηκε μόνο σ' αυτό. Θέλοντας να γελήσει περισσότερο με τον βεσπάλαχο γιατρό, άποφάσισε να του σκορώση ένα παιγνίδι ακόμα πιο σκληρό.

Κάποτε δηλαδή που ο Μενεκράτης με τους άκολούθους του έτυχε να βρισκόνταν στην πρωτεύουσα της Μακεδονίας, ο βασιλεύς τους εκάλεσε σε γεύμα, όπου είχε και πολλούς άλλους προσκαλεσμένους.

Ο Μενεκράτης δέχτηκε την πρόσκληση και τράβηξε προς το παλάτι κιαμορπός-κιαμορπός, μαζί με την άκολουθία του.

Όταν άρχισε το φαγοπότι, οι δοῦλοι που ύπηρετούσαν στο τραπέζι δεν πρόφταναν να κουβαλόν στους συνδιατημόνας ποικιλώτα φαγητά και ποτά, τα οποία θά προκαλούσαν την όρεξι όποιουδήποτε.

Μέσα όμως στη γενική αυτή πανδαισία, έβρισαν εντελώς άμέτοχοι ο Μενεκράτης και οι συνοδοί του... θεοί. Οι βασιλικοί δοῦλοι, κατά διαταγήν του κυρίου των, δεν τους έφερναν τίποτε φαγοπότι, αλλά μόνο τους έκαμαν θυσία! Μ' αυτό ήθελαν να δείξουν ότι αυτοί, σαν θεοί που ήσαν, δεν είχαν ανάγκη από ανθρώπινες τροφές.

Η σκηνη ήταν αλλόκοτη και ήλαροτραγική. Στην αρχή ο Μενεκράτης προσπαθούσε να κατατραφή την λείπα του και κιαμώρε για την έξαιρετική τιμή, της οποίας τον έβρισαν τίποτε φαγοπότι, αλλά μόνο τους έκαμαν θυσία! Μ' αυτό ήθελαν να δείξουν ότι αυτοί, σαν θεοί που ήσαν, δεν είχαν ανάγκη από ανθρώπινες τροφές. Η σκηνη ήταν αλλόκοτη και ήλαροτραγική. Στην αρχή ο Μενεκράτης προσπαθούσε να κατατραφή την λείπα του και κιαμώρε για την έξαιρετική τιμή, της οποίας τον έβρισαν τίποτε φαγοπότι, αλλά μόνο τους έκαμαν θυσία! Μ' αυτό ήθελαν να δείξουν ότι αυτοί, σαν θεοί που ήσαν, δεν είχαν ανάγκη από ανθρώπινες τροφές. Η σκηνη ήταν αλλόκοτη και ήλαροτραγική. Στην αρχή ο Μενεκράτης προσπαθούσε να κατατραφή την λείπα του και κιαμώρε για την έξαιρετική τιμή, της οποίας τον έβρισαν τίποτε φαγοπότι, αλλά μόνο τους έκαμαν θυσία! Μ' αυτό ήθελαν να δείξουν ότι αυτοί, σαν θεοί που ήσαν, δεν είχαν ανάγκη από ανθρώπινες τροφές.